

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Første behandling af lovforslag nr. L 99: Forslag til lov om ændring af statsskatteloven, ligningsloven og andre skattelove. (Ændrede regler om skattefri rejsegodtgørelse og ligestilling mellem personer, der udfører offentligt hverv, og ansatte i private virksomheder samt ændring af 60-dages-reglen for befordringsgodtgørelse).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 29/11 96).

Sammen med denne sag foretoges:

18) Første behandling af lovforslag nr. L 100: Forslag til lov om ændring af ligningsloven og statsskatteloven. (Ligestilling mellem offentligt og privat ansatte ved udbetaling af skattefrie godtgørelser, ophævelse af Ligningsrådets kompetence til at fastsætte skattefrie godtgørelser og indførelse af ens satser for skattefrie godtgørelser).

Af Kim Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 28/11 96).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Fremskridtspartiet foreslår, at bestemmelsen i ligningslovens § 9, stk. 5, ændres, således at der fastsættes satser for udokumenteret rejsegodtgørelse eller fradrag direkte i loven.

Satserne skal gælde for alle, og Ligningsrådets rolle som den instans, der fastsætter satserne, skal helt ophøre. Da satserne skal gælde for alle, foreslås det samtidig, at bestemmelserne i statsskattelovens § 5, litra D, og ligningslovens § 9, stk. 8 og 9, også ophæves, således at offentligt ansatte og andre, der udfører et offentligt hverv, også bliver omfattet af reglerne i ligningslovens § 9, stk. 5.

Jeg burde måske være glad for Fremskridtspartiets forsøg på at hjælpe på et område, som vi i ministeriet har arbejdet indgående med i hvert fald i det sidste halve års tid og med bistand både fra andre ministerier og arbejdsmarkedets parter såvel på lønmodtager- som på arbejdsgiversiden.

Som et resultat af dette arbejde har jeg netop fremsat lovforslag nr. L 99, som jeg klart foretrækker frem for Fremskridtspartiets forslag.

Formålet med rejsegodtgørelse eller fradrag har hidtil været at give mulighed for uden at samle bilag at opnå en rimelig godtgørelse for de merudgifter, man får, når man er på rejse.

Dette forudsætter for det første, at man kan se, hvornår der er mulighed for at få godtgørelse. Det kan man ikke i Fremskridtspartiets forslag. Det fremgår ikke af forslaget, om rejsen altid skal ses i forhold til et andet arbejdssted.

I forslaget tages der heller ikke hensyn til, at merudgifter ved en rejse altid er størst i begyndelsen, indtil man har tilpasset sig forholdene på det pågældende sted. Efter forslaget kan man være på rejse i evig tid til samme sats og uafhængigt af, hvor rejsen går hen, når bortses fra Danmark. Der tages ikke hensyn til, at der kan være forskelligt omkostningsniveau i de forskellige lande, og at også andre forhold kan have en skiftende betydning for udgifternes størrelse.

Man tager heller ikke hensyn til, at nogle grupper er tilgodeset i forvejen, f.eks. i kraft af andre særlige fradrag, eller at de i praksis ikke har særlige udgifter, men får alt betalt på rejsen.

Man skaber ikke ligestilling ved at give samme fradrag til alle. Der bliver kun ligestilling, hvis personer med ensartede forhold behandles ens. Hvis forslaget blev gennemført, ville det sikkert være overordentlig lukrativt for nogle, men en forringelse for andre.

De lovfæstede satser ville være ensbetydende med et meget ufleksibelt system. Den foreslåede ændring af formuleringen af § 9, stk. 5, medfører, at Ligningsrådets mulighed for at fastsætte satser for befordringsgodtgørelse efter § 9 B ophører, uden at der fastsættes en sats direkte i loven. Jeg går ud fra, at dette er en uheldig bivirkning af forslaget og ikke et bevidst forsøg på at genere lønmodtagere med skiftende arbejdspladser, som er berettiget til befordringsgodtgørelse efter den såkaldte 60-dages-regel.

Fremskridtspartiets lovforslag er ugennemtænkt og unuanceret og urimeligt i en række af sine konsekvenser. Regeringen kan ikke støtte det.

Jacob Buksti (S):

Jeg må sige, at man kan opleve meget i dansk politik, og ofte overgår virkeligheden fantasien med flere længder.

Nu har vi i mange år kunnet høre såkaldte ansvarlige borgerlige politikere med bekymret stemmeføring advare mod lønstigninger og stigninger i overførselsindkomsterne, vi har

hørt om det alt for høje skattetryk og om penge, der fosser ud af statskassen, og vi har set dem kræve indgreb mod gadens parlament f.eks. i Ri-Bus-konflikten mod de århusianske skraldemænd.

Men lige så snart nogle eksportchauffører blokerer grænserne, ikke i konflikt med deres arbejdsgivere, men som afpresning over for samfundet, hvad ser vi så? Så falder de borgerlige politikere næsten over hinanden i forsøg på at overbyde chaufførernes krav. Ja, der er næsten tale om en auktion, hvor det gælder om at komme først med det højeste bud.

Og hvad med resten af borgerligheden? Hvor var den? Hvor var Dansk Arbejdsgiverforening? Hvor var Dansk Industri? Ingen steder, tavsheden var larmende. Hvis ikke det havde været for Landbrugsraadets præsident, Peter Gæmelke, der fortjener alt mulig anerkendelse for som den eneste at have slået i bordet og banket et mindstemål af fornuft ind i hovedet på den borgerlige lejr, så skulle man tro, at hele det borgerlige Danmark kollektivt var blevet ramt af hjernedød.

Tænk blot på de mulige fremtidige aktioner mod samfundet og Folketinget fra sygeplejersker, fiskere, landmænd og flypersonale for blot at nævne nogle oplagte muligheder. De må vel også vente samme positive støtte til deres aktioner som langturschaufførerne, eller hvad?

Når man ser på de borgerlige politikeres optræden i denne sag, må man alvorligt spørge sig selv, hvad forskellen mon er mellem at gøre sine hoser grønne og jukke i spinaten. I dette tilfælde er der ingen. Resultatet er det samme. Ynk, ynke, ynke. Og hykleriet kender tilsyneladende ingen grænser.

Hvad er det, det hele handler om? Det handler ud over nogle tekniske justeringer om tre forhold:

For det første det problem, som følger af, at man i skattelovgivningen altid har skelnet mellem, om der er tale om rejseudgifter i forbindelse med udsendelse til et andet arbejdssted, eller om rejsen er en fast integreret del af selve arbejdet. Det er dette problem, der ligger bag chaufførernes aktion, og som i hvert fald har eksisteret i de sidste 10-15 år, altså også under borgerlige regeringer, uden at det har givet anledning til nogen som helst reaktion fra borgerlige politikere.

For det andet er det Ligningsrådets beslutning om at ophæve en række særregler for en række lønmodtagergrupper, f.eks. handelsrej-

sende, flypersonale og langturschauffører. Det virker, som om man i den borgerlige lejr helt har glemte, at det er den borgerlige fløj i Ligningsrådet, der siden 1988 har presset på for at få disse særregler ophævet.

For det tredje er der endelig en højesteretskendelse i den såkaldte brobisse-sag fra august i år, som gør en præcisering af rejsebegrebet nødvendig.

Derfor har regeringen med lovforslag nr. L 99 fremsat sit forslag til løsning af disse problemer. Der sikres en ligebehandling af offentligt ansatte og privat ansatte og ensartede satser for ensartede forhold. Derudover vil der bl.a. gennem en rimelig overgangsperiode for alle berørte grupper blive lagt op til en fair behandling af alle grupper samt en præcisering af rejsebegrebet, så der i fremtiden forudsættes overnatning, før der er tale om rejse.

Det betyder, at langt hovedparten stort set opnår samme vilkår som i dag. Nogle får lidt forringede vilkår, mens chaufførerne som den eneste gruppe opnår en klar forbedring. Så kan man spørge, om de 250 kr. om dagen, som de kan få skattefrit i godtgørelse, er nok, og her er det da interessant, at så sent som den 20. september i år meddelte SiD og de fire vognmandsorganisationer, at de sammenlagte udgifter for chaufførerne uden ekstra småudgifter og uden fradrag for sparet hjemmeforbrug kunne opgøres til et gennemsnit på 235 kr. om dagen.

I Socialdemokratiet kan vi støtte lovforslag nr. L 99, og vi er samtidig tilfredse med, at hele området udsættes for en nærmere analyse.

Fremskridtspartiets forslag er derimod ikke gennemarbejdet ordentligt og udtrykker et plat overbudspolitik i en sprængfarlig situation. Rejsebegrebet er således ikke defineret klart, og det må derfor antages at medføre, at taxachauffører, buschauffører, rutebilchauffører, togpersonale, færgepersonale m.fl. bliver omfattet af reglerne.

Endelig er det da interessant, at Fremskridtspartiet påstår, at dets forslag er det eneste, der vil kunne stoppe chaufførernes blokader. Regeringens forslag vil ikke stoppe blokaderne, måske tværtimod, som det hedder i bemærkningerne. Så man må gå ud fra, at Fremskridtspartiets forslag er tænkt som en opmuntring til de eventuelt sidste tilbageblevne chauffører ved grænsen.

Socialdemokratiet kan ikke støtte lovforslag L 100.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg er enig med Socialdemokratiets ordfører i, at der i denne sag er skabt en del usædvanlige alliancer.

Jeg har en bemærkning til hr. Jacob Buksti: Jeg går ud fra, at regeringspartierne sørger for, at aftalen om kulegravning af hele området, som SF har forhandlet igennem med regeringen, bliver skrevet ind i betækningsbidraget til lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Det er sjældent, at jeg har hørt hr. Jacob Buksti hidse sig sådan op, som han gjorde her. Han brugte ordet »ynk« tre gange, og det fik vi andre sandelig også lyst til, da vi havde hørt hr. Bukstis tale.

Hr. Buksti siger, at vi borgerlige ophidser til lønstigning i denne sag, mens vi normalt advarer imod det. Det sidste er rigtigt. Men jeg må da spørge hr. Buksti, hvem det er, der har foreslået, at satserne først skulle hæves fra 150 kr. til 200 kr., og da chaufførerne ikke gik i arbejde så hæves fra 200 kr. til 250 kr. Var det skatteministeren? Ja, det var det.

Er det også rigtigt, at skatteministeren har oplyst i Folketingets Skatteudvalg, at i andre lande, vi normalt sammenligner os med, har de satser for chaufførerne på mellem 300 kr. og 450 kr.? Ja, det er også rigtigt.

Jeg skal så bare sige til den sidste korte bemærkning, at vi er enige i hr. Kristen Touborgs krav om, at dette naturligvis skal komme ind som en del af lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hr. Jacob Buksti undrede sig over den nye alliance, man så på det danske arbejdsmarked, nemlig hvor lønmodtagere og arbejdsgivere gik sammen om fælles krav, og det passede slet ikke ind i hr. Jacob Bukstis betonbillede af, hvordan verden skal være. Der skal være nogle arbejdsgivere, som er onde, og der skal være nogle lønmodtagere, og dem skal vi holde med.

Men det skyldes jo simpelt hen, at det billede, vi ser i dag, er, at det er staten, Folketinget, den offentlige sektor, der hugger to tredjedele af al økonomi i samfundet, og derfor oplever vi, at lønmodtagere og arbejdsgivere allierer sig og siger: Hertil og ikke længere. Vi kan ikke længere bære byrden af alle de offentlige udgifter, som f.eks. hr. Jacob Buksti er med til at vedtage.

Jeg er også nødt til i den forbindelse at sige, at Dansk Metalarbejderforbund den 2. december 1996 har skrevet til Folketingets Skatteudvalg og gjort opmærksom på, at de protesterer mod det lovforslag, som ministeren har fremsat, og som vil betyde et årligt indtægtstab på omkring netto 50.000 kr. for bygningshåndværkere og rejsemontører. Hvad har Socialdemokratiet at sige til det?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Til hr. Jacob Buksti vil jeg kun sige, at han synes at leve op til det, der hedder, at det bedste forsvar er et angreb. Hvad var det, der kom? Der kom kraftige angreb på de borgerlige partier. Hvad dækker disse angreb så over? De dækker ganske enkelt over et forsøg på at sløre, at Socialdemokratiet har sovet i timen. Grin bare lidt ad det! Er sandheden ikke den, at man i det sidste halve år har arbejdet med den problemstilling, som Folketinget nu er sat til at drøfte i dag? Og hvad er der sket i det halve år? Intet, absolut intet.

Så forsøger man lige at dreje debatten over på, at det er de borgerlige partier, der kører denne sag så hårdt frem, og det gør vi af den ganske enkle grund, at den regering, der sidder, ikke har levet op til sit ansvar i sagen. Så enkelt kan det siges.

Hvis den socialdemokratiske ordfører skal herop og svare – og det kan jeg se at der gøres tegn til nu – vil jeg godt lige sige en ting: Svar ærligt og oprigtigt på, hvad der skal ske fra nu af og indtil 1. april. Hvad kan befolkningen og dermed chaufførerne og andre samfundsgrupper forvente, der vil ske? Det ville være rart lige at få afklaret her i indledningen af debatten.

(Kort bemærkning).

Erik Jacobsen (V):

Til den socialdemokratiske ordfører, hr. Jacob Buksti, vil jeg gerne sige, at det var rystende for mig at opleve dette indlæg. Det havde jeg ikke troet kunne finde sted i dansk politik. Hvis det lykkes for hr. Jacob Buksti at skubbe problemet over på den borgerlige fløj, er det meget dygtigt gjort, men jeg tvivler stærkt. Har hr. Jacob Buksti helt glemt, hvem der har nølet i denne sag, hvem der har trukket denne sag i langdrag? Det er ikke den borgerlige fløj.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Det er jo fuldstændig utroligt. Nu har jeg kun en kort bemærkning, men jeg kan love de ordførere, som ikke får svar, at jeg gerne skal komme tilbage, når de selv får ordet.

Til hr. Kristen Touborg vil jeg bare sige, at aftalen om kulegravningen står vi selvfølgelig ved, og jeg er sikker på, at både hr. Kristen Touborg og vi andre vil være meget opmærksom på, at aftalen bliver skrevet ind i betænkningen.

Til hr. Flemming Hansen: Ynk, yn, yn! Ja, én gang til: Ynk, yn, yn! Der er mig bekendt ikke nogen, der har foreslået 200 kr. Jeg har kun set ét forslag, og deri stod 250 kr., og med hensyn til spørgsmålet om, hvordan det er i andre lande, bør hr. Flemming Hansen som formand for Skatteudvalget dog vide, at han indimellem siger, at problemet med det store danske skatte-tryk altså er, at skatten er lavere i andre lande. Det betyder altså, at fradragsværdien også er mindre.

Til hr. Kim Behnke vil jeg bare sige, at der ikke er noget overraskende i, at vi her ser en alliance mellem lønmodtagere og arbejdsgivere. Det kan jeg da se i en masse situationer, hvor det drejer sig om, at man skal stå sammen for at få det offentlige til at betale. Det er jo gratis. Hvis det var sådan, at man stod sammen for at forbedre forholdene for de ansatte og det var arbejdsgiverne, der selv skulle betale, skulle vi bare se løjer. Men det er let nok at tørre det af på samfundet, så vi alle sammen skal betale mere i skat, og jeg har i øvrigt fornemmelsen af, at Kim Behnke er enig i, at det skal vi ikke.

Til hr. Poul Nødgaard bare: Ja, det bedste for-svar er et godt angreb. Men det, hr. Poul Nødgaard præsenterede heroppefra, var ikke engang et godt angreb. Det var simpelt hen bare en stor gang lirumlarum, hvor han sagde, at Socialdemokratiet har smølet i det. Er der intet sket? Jo, der er bl.a. sket det, at Højesteret afsagde en kendelse i august om brobisse-sagen, som gjorde, at man blev nødt til at arbejde mere med sagen, og derfor blev den forsinket. Det har såmænd ikke noget med smøleri at gøre.

Hvis hr. Erik Jacobsen har været udsat for en rystende oplevelse, vil jeg bare sige, at jeg blev udsat for den mest rystende oplevelse, jeg nogen sinde har haft herinde, da jeg så borgerlige politikere gå ud fra Skatteudvalget i en situation, hvor der blokeredes med 2.000 lastbiler, og komme med overbud. Tænk engang hvis socialdemokratiske regeringer kom med et

overbud til 150.000 mennesker ude på Slots-pladsen. Det har jeg ikke særlig respekt for, må jeg sige til hr. Erik Jacobsen.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Hr. Buksti betvivler de 200 kr., som vi alle sammen har hørt skatteministeren tale om under denne krise. Han betvivler formentlig ikke de 250 kr., som nu står som en del af lovforslaget. For at understrege, at jeg taler rigtigt med hensyn til de 200 kr., citerer jeg fra danske vognmænds hovedorganisations brev til dens medlemmer:

»På et møde med chaufførerne lørdag den 23. november meddelte skatteministeren, at der ville komme et udspil, hvorefter chaufførerne bliver stillet i udsigt, at udefradrag på 150 kr. pr. udedøgn kunne bevares, ligesom der i 1999 kunne påregnes en forhøjelse på 50 kr., således at det samlede udefradrag kom op på 200 kr.«

Ynk, yn, yn.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg synes, der er et spørgsmål, det er væsentligt at få den socialdemokratiske ordfører til at besvare: Hvad er det, der skal ske fra nu af og frem til den 1. april ud over de lovforslag, der behandles her i dag?

Jeg har hørt skatteministeren sige noget om, at der nok skal ske et eller andet, men at der ikke skal ske nogen beløbsmæssig ændring. Det er, hvad jeg har hørt i min høresnegl ude i samfundet, og jeg kunne da godt lide at vide, hvad det er, og da hr. Buksti repræsenterer samme parti som skatteministeren, går jeg ud fra, at de to herrer taler sammen.

Hr. Buksti kom ind på en ting, som jeg nok vil tro at han fortryder, og det var det med skatte-trykket. Lige præcis skattetrykket er en af årsagerne til, at Danmark har oplevet denne situation. Det er ganske enkelt skattetrykket, der gør, at folk også kræver nogle rettigheder med hensyn til fradrag. Hvis vi havde en meget lavere indkomstbeskatning i Danmark, havde vi ikke de problemer, vi står i her i dag.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg har også mange citater, jeg kan komme med, og jeg skal gerne underholde med dem senere. Jeg vil bare sige til hr. Flemming Hansen, at jeg var sikker på, at hr. Flemming Hansens citat var

korrekt. Jeg har bare ikke set noget lovforslag, hvori det har stået, heller ikke i udkast og heller ikke i ordførerkredsen. Det, der er at sige til det, er, at skatteministeren åbenbart er blevet klogere undervejs, så det dér ynk kan hr. Flemming Hansen holde for sig selv.

Til hr. Nødgaard vil jeg bare sige, at det, der skal ske indtil 1. april næste år, er, at man skal undersøge de forskellige forhold. Det, det drejer sig om, er, at vi har meget forskelligartede grupper. Hvad er det for nogle størrelser, det handler om?

Hr. Nødgaard er meget optaget af, at vi skulle have siddet og smølet, men hr. Nødgaard er i stand til her at sige, at vi skal give det beløb, mens vi andre har siddet og brugt masser af tid på at forsøge at undersøge det.

Nu gør vi det så en gang til, bl.a. fordi vi har fået bygningshåndværkere, broarbejdere og alle mulige andre grupper blandet ind i det her, hvad de ikke var fra starten.

Det er da ikke sådan bare lige at gøre, må jeg sige til hr. Nødgaard, og det er derfor, vi har tænkt os at undersøge det.

Erik Jacobsen (V):

Den socialdemokratiske ordfører nævnte, at Venstre har været inde i en overbudspolitik. Lad mig dertil sige, at Venstre for lang tid siden har meldt et beløb ud inden denne konflikt, og det er et beløb, vi står ved.

Men lad mig så sige: Hvem er det, der har indtaget en slingrekurs under konflikten? Det er Socialdemokratiet.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Flemming Hansen for en kort bemærkning og derefter hr. Jacob Buksti. Og så kan vi vist gå videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg er enig med formanden, og det skal nok blive min sidste korte bemærkning i denne omgang.

Hr. Jacob Buksti siger, at han ikke har set noget lovforslag med 200 kr. Nej, det blev til 250 kr., fordi det gik op for skatteministeren, at 200 kr. ikke var nok til at få chaufførerne i arbejde.

Så siger hr. Jacob Buksti, at skatteministeren jo så er blevet klogere undervejs. Ja, og jeg tror næsten, jeg tør garantere hr. Jacob Buksti for, at skatteministeren bliver klogere endnu.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jamen det er jo formidabelt, så mange der kan blive klogere.

Jeg har her, vil jeg sige til hr. Flemming Hansen og hr. Erik Jacobsen – som jeg ved har tilknytning til vognmandsbranchen – en artikel, som var slået stort op i Jyllands-Posten den 10. august. Overskriften er: »Chauffører vandt kampen om fradrag«.

De vandt kampen, og hvad er det for en sejr, de har vundet? Det er, at 6.000 danske eksportchauffører har vundet kampen om det skattefradrag på 150 kr. pr. døgn, som Ligningsrådet vil tage fra dem. Man har forhandlet sig til en kompensation for det mistede fradrag, som betyder, at chaufførerne holdes skadesløse. Det vil sige, at sejren i august drejer sig om 150 kr., så det er ikke kun skatteministeren, der er blevet klogere, det er åbenbart også alle mulige andre.

Og så kunne jeg godt tænke mig at spørge hr. Erik Jacobsen – det kan være, han kan komme senere – for det er i hvert fald forbigået min opmærksomhed, hvad det er for et beløb, Venstre har meldt ud for lang tid siden. Jeg vil gerne høre, hvad det er for et beløb, og hvad der er grundlaget for det beløb. Jeg har ikke hørt det, men min uvidenhed er åbenbart grænseløs.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Peter Brixtofte som ordfører.

Peter Brixtofte (V):

Denne sag drejer sig i høj grad om principper: Skal vi behandle folk ens, eller skal vi behandle dem forskelligt? Skal der være forskel på at være ansat privat og i det offentlige? Skal man have det bedre som direktør end som chauffør? Derfor drejer det sig i høj grad om principper. Det er et spørgsmål om at behandle danskerne lige, når de er i de samme situationer.

Piet Hein skrev følgende i »Fårene og bukke-
ne«:

»At lave en primitiv filosofi
med båse, som men'skene inddeles i
er en fejl, hvoraf alle folk lider.
Vi er nogle stykker, som kun kan forstå
én måde at inddele men'skene på:
man skal dele dem i individer.«

Vi har i dag en lovgivning med nogle skattefrie godtgørelser og andre regler, hvor man er delt op efter, om man er chauffør eller handelsrej-

sende, eller hvad man nu er. Det er en forkert lovgivning. Vi har selv været med til at gennemføre den i sin tid, så vi har et medansvar, men vi ser fremad, og vi ønsker at få indført et andet princip, sådan at alle bliver behandlet ens, det vil sige, at mennesker, som er i samme situation, skal have samme skattefri godtgørelse, uanset om det er høj eller lav, og uanset hvad det er, man foretager sig.

Det er vigtigt med lighed. Det er vigtigt, at vi behandler folk på samme måde, og det har vi for længst sagt, bl.a. i foråret i forbindelse med behandlingen af et forslag fra Fremskridtspartiets hr. Kim Behnke. Allerede dengang gjorde vi opmærksom på, at vi ikke ønskede at forringe vilkårene for nogen grupper, og at vi ønskede samme vilkår for alle, både privat og offentligt ansatte.

Hvis man havde gidet høre efter dengang, så ville man kunne se og høre, at det er det samme, vi siger i dag, og det var også det samme, vi sagde, da der var blokade. Vi skifter ikke mening, fordi der er blokade. Vi holder fast ved det, vi synes er det rigtige, nemlig princippet om, at man skal have samme beløb, uanset om man er chauffør eller direktør.

Med dette forslag opnår man for nogle grupper en situation, der er bedre end den bestående. I december sidste år – og jeg siger i december sidste år – traf Ligningsrådet afgørelse, og først i slutningen af november – og nu, hvor vi førstebehandler det, har vi december – er der kommet et udspil fra skatteministeren. Det er smøl, det er virkelig smøl, og det nytter ikke noget som helst at henvise til en afgørelse i Højesteret i august måned som undskyldning. Det er smøl, og det er for dårligt, at man har skullet vente så længe.

Skatteministeren har nu sagt, at ministeren er i stand til at kulegrave hele området på 3 måneder, dvs. inden den 1. april 1997; det er flot.

Vi er glade for det tilsagn om en kulegravning, som SF har forhandlet sig frem til, hvad vi siger tillykke med, og vi bakker det op. Kulegravningen skal belyse, i hvilket omfang der foreligger ligestilling i relation til reglerne om rejsegodtgørelse under hensyn til de forskellige gruppers forskellige omkostningsforhold. Den undersøgelse er vi meget tilfredse med. Men det kan altså klares på tre måneder, hvorimod skatteministeren i snart et år ikke har kunnet lave et lovforslag. Det fortæller lidt om, at i denne her sag har man smølet.

Der er nogle, der bliver stillet bedre, hvis vi vedtager lovforslaget, men der er også nogle grupper, der bliver stillet dårligere. Vi har fået forskellige henvendelser, bl.a. fra tillidsmænd og sjakbajser på Øresundsforbindelsen og andre, som siger, at de bliver stillet dårligere uden overgangsregler.

Jeg vil godt bede skatteministeren om her fra talerstolen at give tilsagn om, at hvis man får det dårligere i 1997 efter de nye regler, så må man, uanset hvem man er, vælge mellem de gamle og de nye regler. Vi skal ikke gøre forskel, heller ikke i overgangsperioden. Det må være sådan, at man i 1997 og 1998 kan vælge mellem de gamle og de nye regler, og jeg vil godt have skatteministeren til at love, at vi får sådan et ændringsforslag at se.

Kulegravningen skulle gerne føre til, at vi giver alle lønmodtagere og alle erhverv gode arbejdsbetingelser i det danske samfund, og vi må også skele til de konkurrencevilkår, de er underkastet, og til, hvordan lønmodtagerne og erhvervene får deres skattegodtgørelser i andre lande. Vi ved jo f.eks., at det, der her er foreslået på chaufførområdet, er væsentlig lavere end det, vores konkurrenter i udlandet giver. Derfor må det aspekt med i billedet, at vi også vurderer folks vilkår ud fra, hvordan erhvervene bliver stillet, sådan at vi kan bevare vores arbejdspladser, så at det er danskere, der er i arbejde, og så arbejdet ikke flyttes til udlandet, til udenlandske arbejdere.

Vi kan altså støtte forslaget, fordi det forbedrer forholdene for nogle grupper i forhold til de bestående; men vi går også ud fra, at vi får tilsagn om, at ingen bliver stillet ringere i de næste to år, og at der er valgfrihed mellem de nye og de gamle regler. Og så ser vi frem til den kulegravning, som forhåbentlig kan føre til, at vi får et system, som alle kan nikke til og sige: Det er så retfærdigt, som det kan blive, for alle bliver behandlet ens.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Ja, man skal jo høre meget, før ørerne falder af. Men Venstre har høj troværdighed i denne her sag, og Venstre ved man, hvor man har, og derfor ved man vel også det med hensyn til de løfter, hr. Peter Brixtoftes udsteder her.

I denne sag lykkedes det Venstre at indtage to diametralt modsatte synspunkter i løbet af 36 timer. Jeg ved ikke, hvad der skete, om Landbrugsraadets præsident havde været i radioen

og fortælle, at nu skulle man pludselig stemme for regeringens forslag; den oplevelse, jeg havde, da vi havde møde i Skatteudvalget, var i hvert fald ikke ligefrem det. Men Venstre ved vi altså, hvor vi har.

Men hvor har hr. Peter Brixtofte første gang nævnt beløbet 420 kr. som det, chaufførerne skulle have? Første gang jeg hørte hr. Peter Brixtofte nævne det, var i onsdags. Jeg vil gerne høre helt præcist hvornår, for ellers så er det jo bare varm luft.

Jeg synes, det er fint med de principper, Venstre har. Som jeg noterede det, sagde hr. Peter Brixtofte: Skal det være bedre at være direktør end chauffør? Ikke engang Enhedslisten kunne jo komme på en så revolutionær tankegang, men det er da helt fint, hvis Venstre støtter, at der skal være en sådan grad af lighed.

Og så blot det, at det, der er spørgsmålet i denne her sag, er jo ikke, om man skal have fradrag eller ej; det er jo ikke det, det handler om. Det, det handler om, er, om man skal fremlægge dokumentation eller ej.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg lagde mærke til, at hr. Peter Brixtofte udtrykkelig sagde: Mennesker i samme situation skal have samme fradrag. Dermed er der lagt op til fortsat forskelsbehandling, som der har været hidtil, så det løfte behøver man ikke at lægge noget som helst i, for det kan Venstre løbe fra så hurtigt, som hestene kan rende.

I øvrigt lagde hr. Peter Brixtofte op til, at nu skulle flere have nogle af de her fradrag. Hr. Peter Brixtofte må som gammel skatteminister være fuldstændig klar over, at jo flere der får fradrag, og jo flere der får store fradrag uden dokumentation, jo højere skat skal alle vi andre betale, for jo flere fradrag, jo større skatterabat.

Og da hr. Peter Brixtofte til sidst ikke holdt sig for god til at drage internationale sammenligninger og sige, at det her ikke svarer til, hvad de får i udlandet, så må man sige, at så er det liberale parti Venstre virkelig ude på skråplanet. Det, man er i gang med her, er at sammenligne den skjulte statsstøtte, som forskellige statskasser i EU giver til vognmandshvervet, og så er vi ude i en konkurrence på statskasser, og det er meget imod det liberale syn, som Venstre normalt plejer at forfægte.

Var det ikke nemmere, hvis vi simpelt hen gik tilbage til de gode gamle dage, hvor arbejds-giverne betalte de meromkostninger, der var,

når deres medarbejdere var på rejse? Er det ikke en god, liberal tanke?

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Vores skattesystem hviler på det princip, at man skal betale skat efter evne, og det vil sige, at man først skal betale skat, når man har fratrukket de omkostninger, der er forbundet med éns arbejde. Og har man dobbelt husførelse, ja, så har man nogle ekstraomkostninger, og dem skal man holde uden for selvangivelsen – de kan så enten udbetales skattefrit, eller de kan blive trukket fra. Det er et rimeligt princip: betal skat efter evne.

Og så kommer vi ind på spørgsmålet om satterne. Jeg har hele tiden sagt, at de skal være ens for privat og offentligt ansatte, og at der ikke skal være forskel på folk. Jeg har også sagt, at ingen skal have det dårligere, og heraf kan hr. Jacob Buksti udlede, at man ikke skal sætte beløbet på 420 kr. ned. Det tror jeg selv en Socialdemokrat kan regne ud.

Dernæst er spørgsmålet, om man er i forskellige situationer, som fru Elisabeth Arnold siger. Når det gælder overnatning, er vi enige om, at så skal alle kunne få betalt overnatning i forhold til en dokumenteret udgift. Når det gælder om at spise, kan jeg ikke se, at der er forskel på, om det er en kontorchef fra et ministerium, der er i Bruxelles, eller det er en chauffør, der holder langs landevejen i Tyskland. Jeg kan ikke se, hvorfor de skal have forskellig mad, og hvorfor det oven i købet er sådan, at den, der bor dårligst, også skal spise dårligst. (*Bifald fra tilhørerpladserne*).

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at bifald ikke er tilladt, og sker det igen, får det alvorlige konsekvenser.

Hr. Frank Aaen for en kort bemærkning og derefter hr. Jacob Buksti og fru Elisabeth Arnold.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er til repræsentanten for partiet, der normalt taler om, at pengene fosser ud af statskassen, og som jo forleden dag mente, fradraget ikke bare skulle være 420 kr., men også gerne et større beløb pr. dag. Der var vist ikke nogen maksimumgrænse på det, vi hørte.

Jeg vil gerne spørge, når nu hr. Peter Brixtofte er så optaget af, at der skal være lighed – det er vi også, det ved hr. Peter Brixtofte – er han så enig i, at 400 kr. skattefrit for en lavtlønnet svarer til 800 kr. i løn, mens 400 kr. skattefrit for en højtlønnede svarer til 1.200 kr. i løn? Er det ligestilling, at den højtlønnede får noget, der svarer til 1.200 kr. i lønningssposen, mens den lavtlønnede kun får 800 kr.?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg vil bare én gang til gentage mit spørgsmål til hr. Peter Brixtofte: Hvornår har Venstre foreslået 420 kr.? Hvordan er man kommet frem til 420 kr.? Hvornår har man gjort det? Har man gjort det tidligere end i onsdags, den 27. november, oppe på gangen foran Skatteudvalgets mødelokale?

Og hvad mener hr. Peter Brixtofte det koster at hæve den skattefrie godtgørelse fra 250 kr. til 420 kr.? Hvem skal betale de ca. 150 mio. kr., som hr. Peter Brixtofte her lader fosse ud af statskassen. Skal vi lade direktørerne betale dem? Det må vi jo gå ud fra, hvis vi ligesom skal holde mål med bifaldet. Vi må gå ud fra, at det er direktørerne, de rige, der skal betale det her, og at det ikke er dem, der får tilskuddet, som skal betale.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg fik heller ikke svar på et af de spørgsmål, jeg stillede til hr. Peter Brixtofte, så derfor vil jeg gerne gentage det.

Hr. Peter Brixtofte var så dristig at drage internationale sammenligninger og sige, at det var af betydning for vores konkurrenceevne, at der var nogle fradragsmuligheder. Jeg vil gerne spørge hr. Peter Brixtofte, om han dermed mener, at det er gavnligt for Danmarks konkurrenceevne, at der bliver så store fradrag som muligt, og at der derfor bliver så stor skatterabat som muligt til forskellige erhverv, at der er aktiv statsstøtte til forskellige erhverv, og at det derfor er Venstres erklærede politik, at der skal være statsstøtte til erhvervene, for at vi bedre kan konkurrere med udlandet.

Jeg vil gerne have et svar. Hvis ikke jeg får svar, så regner jeg med, at så er det faktisk sådan, det forholder sig.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Hr. Peter Brixtofte sagde, at der skulle være ligestilling, uanset om man var embedsmand eller eksportchauffør. Deri er Fremskridtspartiet naturligvis 100 pct. enig, det er der ingen tvivl om. Det tror jeg heller ikke der er nogen der er i tvivl om.

Men jeg vil godt spørge, om hr. Brixtofte er klar over, at forskellen på en eksportchauffør og en håndværker efter skatteministerens vurdering er, at eksportchauffører er rejsende folk og de andre arbejdende folk. Er hr. Brixtofte klar over, at det er argumentationen fra skatteministeren? Jeg var til stede den mandag, hvor det foregik i Padborg, og det er argumentationen. Det siger noget om, hvad der foregår i regeringen, og hvilken holdning man har til det arbejdende folk.

Derudover må jeg spørge, om hr. Brixtofte er klar over, at skatteministeren samtidig siger, at forskellen bl.a. også er, at direktøren ikke har et køleskab om bord, og det har eksportchaufføren.

Er hr. Brixtofte klar over, at det er argumentationen fra den her regering? Det er store problemer, desværre.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg forstår fint den hentydning, der bliver givet her, men normalt er de korte bemærkninger til ordføreren og må ikke være en omgåelse for at udtale sig om skatteministeren.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Det vil jeg også lige sige: Det er ikke mig, der skal forsvare skatteministerens synspunkter; det kan jeg slet ikke i denne sag, så det er en håbløs opgave, et folketingsmedlem har sat mig på.

I de spørgsmål, der er stillet, er det hele, som om man ikke har nogen omkostninger. Det er, som om det er noget, man får som et gode, som et statstilskud, som noget, man får oveni skattefrit; men det er en kompensation for de omkostninger, man har. Og derfor til hr. Frank Aaen: Hvis man, uanset hvem man er, har 400 kr. i omkostninger og får godtgjort de 400 kr., så er man lige godt stillet, for så har man fået godtgjort sine omkostninger, og derfor er det naturligvis det rigtige princip.

Og til fru Elisabeth Arnold vil jeg igen sige, at vi forudsætter, at det, man får i skattefrie godtgørelse, svarer til omkostningerne. Så nytter det

ikke noget, at man i denne situation kan finde en masse historier om lige præcis den erhvervsgruppe, man ikke synes om, om, at de kan ligge dér og lave deres mad selv, og så kan de spare. Det kan en kontorchef fra Finansministeriet også, når han er i Bruxelles. Han kan også spare, og han kan også sikre sig, at han ikke får brugt diæterne. Så dér er det igen ens for alle, for det kan selvfølgelig ske, at man ikke kommer til at bruge pengene, men det gælder for alle grupper, og derfor skal reglerne være ens.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Frank Aaen for en kort bemærkning, og så agter jeg snart at gå videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det skal være ens for alle, og sådan er det også; alle kan mod dokumentation få dækket deres udgifter, og sådan bør det blive ved med at være.

Det, vi skændes om, er, når man ikke skal dokumentere udgifterne, og så er det, at der er opstået alle de urimeligheder, hvor nogle grupper har været dygtigere end andre til at sørge for, at de fik en ordning, der gav dem et konsekvent stort overskud, hver gang de var ude at rejse.

Og for at der ikke skal være nogen tvivl om, at det ikke specielt er chaufførerne, jeg er ude efter, kan jeg tage et eksempel fra mine egne rækker: Jeg kender fagforeningsfunktionærer, som er nødt til at rejse et vist antal dage om måneden for ikke at have for lidt penge i posen, når de er færdige.

Flemming Hansen (KF):

Lovforslaget er en konsekvens af den ulovlige arbejdsnedlæggelse, eksportchaufførerne foretog i sidste uge, og som blev afsluttet torsdag aften. Der findes efter Det Konservative Folkepartis opfattelse ingen undskyldninger for ulovlige arbejdsnedlæggelser, men der kan godt findes forståelse for dem. Den helt urimelige og amatøragtige behandling, skatteministeren har givet denne sag, har medvirket til en forståelig harme hos langturschaufførerne.

Siden januar måned i år har skatteministeren skullet komme med et oplæg til nye regler for bl.a. langturschaufførerne, men intet er sket. Dette til trods for at et stort flertal i Folketinget i foråret 1996 i forbindelse med Fremskridtspartiets lovforslag nr. L 224 accepterede at afvente

det udredningsarbejde, ministeren lovede ville komme, så det er måske ikke så mærkeligt, at der kom en reaktion på skatteministerens larmende tavshed.

Når vi dertil lægger skatteministerens klunke optræden i Padborg i sidste uge, hvor han drog ud som en anden Karl Smart og vendte tilbage som en uheldig helt, da han forsøgte at belære tusindvis af ophidsede chauffører, må man nok sige, at regeringen og skatteministeren endnu en gang inden for få uger opnåede at fremkalde hovedrysten og skuldertræk hos alle danskere. Alle undrer sig med rette over denne happening, især når man tager i betragtning, at skatteministeren er udgået fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd.

Men situationen blev afdramatiseret torsdag aften, ikke efter at regeringens forslag kom, men efter SF's forslag om, at skatteministeren skulle tilkendegive, at han ville fremlægge resultatet af kulegravningsarbejdet fra de forskellige grupper inden 1. april 1997. Det, man altså ikke har kunnet nå på et år, skal nu nås inden 1. april.

Jeg synes i øvrigt, at det er bemærkelsesværdigt, at denne tilkendegivelse ikke er nævnt med ét ord i bemærkningerne til lovforslaget, for det har skatteministeren jo sagt. Det er ikke, fordi vi tror, at han vil løbe fra sit ansvar, men dette bekræfter blot endnu en gang den amatøragtige måde, som regeringen har behandlet denne sag på.

Med hensyn til lovforslaget er vi overvejende positive, først og fremmest på grund af kulegravningsarbejdet, men også fordi det er et skridt i den rigtige retning: størst mulig ligestilling på området. Men det bliver meget svært for skatteministeren at skabe ligestilling.

Vi har op til denne debat hørt om store forskelle med hensyn til forventningerne, f.eks. fra fagforeningsfunktionærer og deres modpart på arbejdsgiverside, og flere af os har her i eftermiddags haft kontakt med nogle fra Øresundsforbindelsen, som fortæller, at de har nogle helt andre regler: De første 28 dage, de arbejder, får de 386 kr., og resten af den tid, de arbejder i de næste 6 år, som det vist tager at bygge forbindelsen, får de 261 kr. i fradrag.

Der er altså mange forskellige overvejelser, som regeringen skal gøre sig, og der er mange kulegravninger, som skal foretages. Jeg siger bare, at det er mærkeligt, at de kan nå det på 3½ måned – så skal vi endda trække jul og nytår fra – når de ikke hidtil har kunnet nå det på et helt år.

Vi er betænkelige ved de klare forringelser, der er for nogle grupper, og føler os ret sikre på, at skatteministeren vil løbe ind i alvorlige problemer i løbet af de kommende fire måneder til to år, hvor vi vil opleve, at flypersonale, sælgere, handelsrejsende, håndværkere vil komme med deres oplæg, med deres ideer og føle sig lige så urimeligt behandlet, som langtidsschaufførerne har gjort.

Jeg synes også, det skal siges, at den stigning på 100 kr., som langturschaufførerne har opnået med dette forslag, måske slet ikke er en stigning eller i hvert fald en yderst begrænset stigning, idet de 150 kr. ikke har været reguleret fra 1987 til 1997. Hvad prisudviklingen i denne periode ville have betydet, vil vi spørge om under udvalgsarbejdet.

Vi er også usikre på og vil under udvalgsarbejdet spørge om, hvordan reglerne vil være for de selvstændige vognmænd, der har én bil, og som altså foruden at være vognmand også er chauffør. Det er oplyst for mig, at der findes omkring 1.000 sådanne vognmænd, som konstant har vrøvl med skattemyndighederne i den kommune, hvor de hører hjemme. Det må være rimeligt, at de under det her udvalgsarbejde kan få et tindrende klart svar fra skatteministeren, som de kan bruge i deres argumentation over for de lokale skattemyndigheder, som de – efter hvad de selv siger – evig og altid skal slås med om deres rimelige fradrag.

Jeg må til slut sige, at denne ulovlige konflikt – hr. Nødgaard var inde på lidt af det samme – måske i virkeligheden bunder i et langt dybere forhold i og omkring vort skattesystem, nemlig skattetrykket her i landet. Måske kan konflikten også ses som et udtryk for den frustration, hundredtusindvis af danskere føler over for det danske skattesystem med det evigt stigende skattetryk.

Er dette det første tegn på et oprør fra borgerne, et tegn på, at nu kan det snart være nok, for lige meget, hvor meget vi knokler, er velfærdsstatens svøbe blevet sådan, at vi intet yderligere får ud af det? Er det i virkeligheden en given op over for velfærdsstaten Danmark og et udtryk for, at den har overspillet sine gode intentioner? Jeg ved det ikke, men jeg ved i hvert fald, hvad chaufførerne har udtrykt:

De interesserer sig ikke så meget for lønstigningen, de interesserer sig for de skattefri tillæg, de får. Og jeg er bange for, at de mennesker, der virkelig bestiller noget her i landet, har den opfattelse, at besparelser er et ukendt ord for

regeringen, og at skattetrykket kun går én vej: opad – en vej, der fører til mindre motivation, mindre arbejdsglæde og resignation.

Når jeg har haft disse generelle bemærkninger med, skal jeg sige, at vi støtter lovforslaget. Vi er positive over for Fremskridtspartiets lovforslag, men vil ikke stemme for det, da vi synes, det må være rimeligt, at vi afventer den undersøgelse, som vi selv siger ja til skal gennemføres. Det er derfor, vi ikke stemmer for Fremskridtspartiets forslag, og ikke, fordi vi ikke har sympati for det.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Man kan jo blive hel øm om hjertet, når man hører hr. Flemming Hansen tale om amatør-optræden og kluntet optræden. Her har vi virkelig en kender, der i den her sag har været en spinat-fugl i en hel særklasse. Og derfor vil jeg da gerne høre hr. Flemming Hansen, om det ikke er rigtig, at hr. Flemming Hansen var ude med et forslag om, at chaufførerne skulle have 350 kr. Er det ikke rigtig? Jeg har i hvert fald sådan slået ørerne ud, og jeg spørger bare.

Og det er jo ikke rigtigt, som hr. Flemming Hansen siger, at lovforslaget er en konsekvens af chaufførernes blokade. For så kan hr. Flemming Hansen jo ikke samtidig sidde og beskyldte Socialdemokratiet for smøleri, for så er vi faktisk ret hurtige. Hr. Flemming Hansen står selv og siger, at det er en konsekvens af en hel masse ting, som vi har vidst et helt år. Så det hænger jo ikke sammen. Hr. Flemming Hansen kan da også se, at det ikke hænger sammen, når hr. Flemming Hansen er bekymret og taler om skattetrykket, samtidig med at han øser skattefrie tilskud ud, så det kun er et spørgsmål om, hvem der kan overgå hr. Flemming Hansen.

Og jeg vil bare sige, at det ikke kun er os, der har den her fornemmelse, og jeg skal da gerne citere Landbrugsraadets præsident. Jeg ved godt, han ikke sådan direkte er på hold med hr. Flemming Hansen, men han siger, at han anklager de to partier – altså Venstre og De Konservative – for at føre overbudspolitik og dermed være direkte årsag til, at eksportchaufførerne fortsætter deres blokade.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil godt lade mig inspirere af hr. Flemming Hansens udgangsreplik, hvor han erklærede, at Det Konservative Folkeparti vil støtte forslaget.

Det synes jeg var en positiv melding, og jeg vil derfor også stille nogle høflige og imødekomende spørgsmål til hr. Flemming Hansen:

Er hr. Flemming Hansen ikke enig med mig i, at det, der kan gøre det attraktivt at få ekstra mange af disse omkostningstillæg, som er skattefri, er, hvis der er et misforhold imellem de faktiske udgifter og det tillæg eller fradrag, man kan have?

Det er kun, hvis der er et betragteligt misforhold imellem de to beløb, at der er en gevinst at score for enten arbejdsgiver eller arbejdstager, evt. begge. Og hver gang der er et misforhold, er der et tab for statskassen. Hvis hr. Flemming Hansen er enig med mig i dette, så vil jeg synes, at vi er kommet et langt stykke videre.

Jeg vil derefter sige, at blandt de mange grupper, som vi regner med at få besøg af i Skatteudvalget, og som vi alle sammen skal lytte til med stor interesse og høre om deres forskellige vilkår, nævnte hr. Flemming Hansen også en gruppe, som jeg ikke har været opmærksom på før, men som åbenbart er i et antal af ca. 1.000, nemlig selvstændige vognmænd, som samtidig er chauffører. Men var det ikke nemmere, hvis vi skrottede hele systemet og sagde, at det kun er pr. bon, pr. dokumenteret udgift og ikke noget som helst andet? Ville det ikke være det billigste for statskassen?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er et spørgsmål til hr. Flemming Hansen, der er så optaget af ligestilling. Vil hr. Flemming Hansen være indstillet på, at det kulegravningsarbejde, der nu skal i gang, også omfatter en undersøgelse af, hvor meget selvstændige har mulighed for at bruge, når de er ude at rejse?

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg skal først svare hr. Jacob Buksti, der lærte mig et nyt dansk ord: en spinatfugl. Det var et interessant ord, men det er vel et spinatbed, jeg har trådt i!

Det er rigtigt, at jeg har argumenteret for 350 kr., og hr. Jacob Buksti ved jo godt hvorfor: fordi det nøjagtig var det beløb, som vognmændenes arbejdsgivere foreslog Skatteudvalget som det rigtige beløb. Man kan diskutere, om det skal være 300 eller 350 kr., og vi spurgte dem om, hvad det rigtige beløb er. De sagde 350 kr., og derfor brugte den konservative folketingsgruppe det beløb.

Med hensyn til smøleriet så kan jeg altså ikke nå at komme med en argumentation på ét minut, men hr. Jacob Buksti ved jo godt, at regeringen har smølet kolossalt. Det har den.

Fru Elisabeth Arnold brugte en anderledes venlig tone og er glad for, at vi støtter forslaget. Det gør vi naturligvis, som jeg sagde, på grund af SF's tillægsbemærkninger, som vi lægger meget vægt på. Det har været det væsentlige for os.

Så spørger fru Elisabeth Arnold, om det ikke ville være det mest retfærdige kun at bruge bon, men som jeg har forstået langturschaufførerne, når vi har talt med dem, så er problemet netop, at man kører ind på de store rasteplasser, og man får ikke en bon, når man stikker 20 eller 50 kr. eller DM i en automat for at få sig et bad, for at sove, og hvad ved jeg. Det er derfor, har jeg forstået, at det er umuligt for dem. Ellers er det da rigtigt, at det ville være det enkleste, men det kan altså ikke lade sig gøre.

Hr. Frank Aaen spørger, hvordan de selvstændige skal rejse. Jeg mener, de skal have samme vilkår som alle andre. Det ville jeg meget gerne have som selvstændig.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Det er interessant her at høre hr. Flemming Hansen, som åbenbart efter en kort oplysning i Folketingets Skatteudvalg er i stand til at melde 350 kr. ud, samtidig med at han beskylder os andre for ikke at have undersøgt det ordentligt.

Men jeg vil gerne til hr. Flemming Hansens oplysning citere fra Børsen den 29. november i år, hvor der under overskriften »Vognmænd i åben strid med hinanden« står: »Det er Arbejdsgiverforeningens adelsmærke, at man ikke bøjer sig for pres. Gør man det, så kan man lige så godt opgive at få indflydelse på, hvad lønnen skal være. Og hvis regeringen havde givet sig, ville både chaufførerne og for den sags skyld også andre faggrupper have lugtet blod og kunnet udnytte situationen på et senere tidspunkt til igen at aktionere for højere løn.«

Den går selvfølgelig ikke, siger Poul Juelsbjerg fra Vognmandsfagets Arbejdsgiverforening. Han mener desuden, at skatteministeren med sit tilbud på 250 kr. om dagen i skattefri godtgørelse har givet et så gunstigt tilbud, at man undgår lønpres ved de kommende overenskomstforhandlinger.

Det mener vognmændene altså.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg skal takke for hr. Flemming Hansens tilsagn om, at ligestillingen også gælder selvstændige erhvervsdrivende. I dag er det sådan, at selvstændige erhvervsdrivende, når de er på rejse i udlandet, stort set kan trække hvad som helst fra og på den måde undgå at betale det i selskabsskat.

Jeg vil foreslå, og det vil jeg gerne bede SF om at gå med på, at vi tager det med i forslaget om, at skatteministeren skal lave en redegørelse, der omfatter det hele.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Først til hr. Frank Aaens bemærkning om at udvide aftalen med skatteministeren: Det vil jeg principielt være helt tilhænger af, men nu vil jeg ikke sige, det var så nemt at få aftalen med skatteministeren i stand, at det gør noget, så jeg vil nok være lidt betænkelig ved at røre ved den, medmindre skatteministeren også er indforstået med det.

I øvrigt var det en overraskende melding, hr. Flemming Hansen gav om, at da vognmændene havde et forslag på 350 kr., greb De Konservative det straks. Man kan sige, at det vel ikke var så overraskende, at vognmændene havde det forslag, for der er vel ingen af os, der er i tvivl om, at det bevirker en lavere lønudgift til vognmændene, jo højere skattefradrag man har. Men det interessante er, om det nu er De Konservatives politik fremover, at de altid vil føre politik efter enkelte partsindlæg i udvalget, eller de måske i stedet har en nogenlunde linje i de ting, de vil.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Til hr. Touborg kan jeg sige, at jeg ikke er sikker på, at det giver en lavere lønudgift for arbejdsgiveren. Jeg har bare forstået, at lønmodtageren får mere, fordi en større del af beløbet er skattefrit, at det altså har en højere værdi, og det har jo noget at gøre med det dér forfærdelige skatte-tryk, vi har her i landet.

Til hr. Frank Aaen, som selvfølgelig lider af sin fortid som gammel kommunist: Det er et problem at tro, at arbejdsgiverne er sådan nogle forfærdelige sjæle, og at selvstændige erhvervsdrivende er nogle, der snyder og bedrager i skat.

Naturligvis er det ikke sådan, og jeg garanterer for, at meget kan man sige om skattevæsenet herhjemme, men det er meget godt til at kontrollere, også hvad selvstændige foretager sig. Der er ikke mulighed for de svinkeærinder, som man naturligvis i hr. Frank Aaens position tror der er.

Til hr. Jacob Buksti er der bare at sige, at arbejdsgiverne må have flere forestillinger om, hvad det rigtige beløb er. Vi har begge hørt de 350 kr., så har hr. Jacob Buksti læst noget andet i Børsen, og jeg vil tro, at fandt vi et par aviser til, kunne vi sikkert både få tre og fire forslag frem. De 350 kr. var altså det officielle tal, der blev sagt i Folketingets Skatteudvalg, og andet kan jeg altså ikke forholde mig til.

Kristen Touborg (SF):

Det er SF's principielle holdning, at alle lønmodtagere bør have de udgifter, som er forbundet med arbejdet, refunderet af arbejdsgiverne, at spørgsmålet om fradrag altså slet ikke burde komme på tale, men at vi kunne nøjes med at tale om refusion efter standardsatser.

Men sådan er virkeligheden desværre ikke, end ikke i det offentlige, hvor der f.eks. til efteruddannelse er afsat så ringe beløb, at masser af offentligt ansatte selv må betale deres kurser, hvis de ikke vil blive dummere og dummere. Og straks derefter kommer slagsmålet med skattevæsenet om fradraget.

Det er en hovedregel i dansk skattelovgivning, at ansatte og selvstændige kan fradrage de udgifter, som er forbundet med erhvervelse af den skattepligtige indkomst. Eller sagt på en anden måde: Når skattefar vil have skat af indtægten, må skattefar først acceptere, at skatteyderne fratrækker de direkte med indtægten forbundne udgifter. Når det nu er vanskeligt at formå arbejdsgiverne til at dække udgifterne, medfører det fradragsret.

Når ligningsrådet fjerner en række standardsatser for fradraget, betyder det, at de ansatte fortsat beholder fradragsretten. Nu skal de blot til at gemme cafeteriaboner, hotelbilag, ind på tankstationen for at få kvittering, hvis de har måttet indkaste 1 D-mark for at benytte toiletet, eller hvis de har måttet indkaste 4 D-mark for at benytte brusebadet. Det virker jo ikke alt for kløgtigt.

Med ansættelsen af standardsatser, som det sker efter lovforslag nr. L 99, slipper de fleste for at spille tid på at samle bilag, og synes man, at standardsatserne er for små, kan man fortsat

vælge at samle bilag sammen og dokumentere merudgiftens størrelse.

Men skatteministeren skal bebrejdes, at det varede så længe, før han kom med sit forslag. Den chaufførkonflikt, som har kostet landet ganske mange kroner, har skatteministeren og kun skatteministeren et meget stort ansvar for. Skatteudvalget har i mange omgange rykket for et udspil, og set fra chaufførernes synspunkt var tidspunktet så fremrykket, at man måtte forudse, at det forslag, der nu er lagt på bordet, ikke ville være vedtaget, før Folketinget gik på juleferie.

Var forhøjelsen til de 250 kr. givet i foråret, er jeg sikker på, at chaufførerne havde været tilfredse, og landet havde ikke set den helt unødvendige konflikt, der nu blev tilfældet. Vi havde undgået, at juletræsavlere havde følt, at de var på fallittens rand, vi havde undgået, at fiskeeksportører havde haft store problemer med kvaliteten af fiskene, vi havde undgået, at slagterivarer måtte køres tilbage igen på slagteriet, at man har måttet nedskære slagtingerne, osv.

SF synes, at ministeren har sovet i timen. På denne baggrund aftalte jeg med skatteministeren i torsdags, at der skal foretages en kulegravning af hele området. Den kortfattede tekst lyder således:

»Skatteministeren har tilkendegivet, at han senest den 1. april 1997 vil fremlægge resultaterne af en kulegravning, der skal belyse, i hvilket omfang der foreligger ligestilling i relation til reglerne om rejsegodtgørelse under hensyn til de forskellige gruppers forskellige omkostningsforhold.«

Jeg er sikker på, at dette løfte fra ministeren om en hurtig kulegravning med henblik på at afklare, hvorvidt der også efter de nye regler finder en forskelsbehandling sted, nok var stærkt medvirkende til, at blokaden blev ophævet.

SF agter at behandle undersøgelsens resultat seriøst. Det gør skatteministeren tilsyneladende ikke helt, idet han lørdag i Det Fri Aktuelt citeres for, at han ikke føler sig forpligtet ud over det lovforslag, vi behandler her i dag, altså nr. L 99, samt at formålet med kulegravningen efter ministerens opfattelse er at dokumentere, at lovforslag nr. L 99 giver en tilstrækkelig ligestilling. Jeg er dog glad for at kunne konstatere, at Socialdemokratiets ordfører her i dag har accepteret, at vi skal have aftalen med som et betænkningssbidrag.

Nu vil vi så stille og roligt afvente undersøgelsens resultat. Viser det sig trods ministerens

forventninger om det modsatte, at lovforslag nr. L 99 ikke betyder en ligestilling mellem de forskellige grupper, agter SF at gøre noget ved det. Det betyder ikke, at chaufførerne får højere skattefri godtgørelse, men det kan betyde, at nogle andre grupper kan få en lavere sats. Men vi vil afvente og ikke foregribe resultatet af denne undersøgelse.

Vi agter altså ikke at løbe fra formålet med kulegravningen og konsekvensen af en eventuel manglende ligestilling. SF agter at støtte lovforslag nr. L 99 under hensyn til den kulegravning, som er aftalt.

Lovforslag nr. L 100 vil vi stemme imod, allerede fordi det vil hæve samtlige beløb til 420 kr.

Afslutningsvis skal jeg sige, at en ligestilling ikke nødvendigvis betyder samme beløb til alle grupper. Hensynet til omkostningsforholdene er indsat i den aftale, vi har indgået med skatteministeren.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg kunne forstå på hr. Kristen Touborg, at SF var vældig stolt af den aftale, der blev indgået i sidste uge, og jeg kunne også forstå på hr. Kristen Touborg, at når vi når frem til 1. april, er SF parat til at sætte handling bag kravene og sørge for, at tingene sker fyldest, så de mange erhvervsgrupper ikke skal føle, at det hele bare er en aprilsnar.

Jeg kunne forstå på hr. Kristen Touborg, at ingen skulle sætte næsen op efter større refusioner, end de får i dag. Spørgsmålet er så: De mange offentligt ansatte, som i dag ikke er omfattet af skatteministerens og ligningsrådets regler, men som er omfattet af finansministerens regler, og som har særdeles favorable vilkår, er SF også parat til at få deres refusioner sat ned, så de bliver på samme niveau som dem ude på det private arbejdsmarked?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg synes, det er meget interessant at høre hr. Kristen Touborg her give udtryk for, at hvis det lovforslag, vi nu har til behandling, var kommet tidligere, havde vi ikke fået nogen blokade. Det tror jeg må stå for hr. Kristen Touborgs egen regning. Det kan i hvert fald ikke være sådan, at hr. Kristen Touborg har været i forbindelse med den IA-gruppe, som står for aktionerne. Den har kontaktet os alle sammen, men jeg har ikke indtryk af, at den har haft kontakt med hr. Kri-

sten Touborg. Den har måske haft kontakt med hr. Jes Lunde fra SF, men så vidt jeg har forstået, har SF ikke engang reageret på henvendelsen.

Jeg tror ikke to sekunder på, at det indtryk, hr. Kristen Touborg har, passer. Den blokade ville vi have fået under alle omstændigheder, så længe det forslag, der her foreligger, ikke havde opfyldt det, chaufførerne mente at have krav på.

Hr. Kristen Touborg kan ligesom alle mulige andre fra denne talerstol tale om smøleri, men når man bliver nødt til at undersøge disse ting, er det jo, fordi det er komplicerede ting. Når vi derefter skal tale med op til 10-15 forskellige organisationer og oveni får en højesteretsdom, der gør, at vi skal lave det hele om, er det altså svært at leve op til de forventninger, hr. Kristen Touborg så naivt har.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Mangler man argumenter, kan man jo sige til hinanden, at man er dum eller grim, men hr. Jacob Buksti nøjes med at sige, at jeg er naiv. Det er så til at bære, og det vil jeg se om ikke jeg kan.

De udfald, hr. Jacob Buksti kommer med, er ikke alt for seriøse. Når hr. Jacob Buksti siger, at SF ikke har haft møde med aktivistgruppen, er det rigtigt, men det var, fordi det blev aflyst af advokaten. Jeg havde aftalt et møde kl. 3 i torsdags, men et kvarter over 2 blev det meddelt, at det kunne man ikke nå. Så hr. Jacob Buksti er altså lidt for dårligt underrettet, når hr. Jacob Buksti kommer herop med rygter. Jeg vil opfordre til, at man undersøger tingene ordentligt, inden man når hertil.

Jeg vil gerne fastholde mine bemærkninger om, at efter vores opfattelse var der ikke blevet nogen blokade, hvis regeringen i foråret havde talt fornuftigt i denne sag og havde handlet fornuftigt. Jeg vil fastholde, at der har været utrolig god tid utroligt længe, men lige pludselig var der altså ikke så god tid mere, og så var det, ligesom vi fik et lovforslag i en slem fart og en hastebehandling gennem Folketinget i løbet af en uge. Det sidste synes jeg er o.k., så smøler man ikke længere, men jeg vil fastholde, at smøleriet var for voldsomt igennem et helt år, og det kunne man godt have gjort noget mere ved.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg vil bare konstatere, at hr. Kristen Touborg jo faktisk bekræfter min fremstilling af forløbet, og det eneste, jeg så derudover vil sige, er: Jamen

jeg bruger bare det samme tonefald, den samme måde at argumentere på, som hr. Kristen Touborg har brugt.

Elisabeth Arnold (RV):

Før jeg blev medlem af Folketinget, var jeg i mange år ansat i en privat virksomhed, hvor jeg af og til rejste. Det var en gammeldags virksomhed, der så meget strengt på det med finanserne. Når jeg var ude at rejse, skulle jeg aflægge et minutiøst regnskab for alt, hvad jeg havde foretaget mig: Jeg skulle gemme bon'er fra undergrundsbanen, fra kaffebarerne og fra, hvad jeg havde drukket af øl i baren osv. Hvis jeg havde spist for dyrt eller boet for dyrt, sagde firmaets regnskabschef: Elisabeth, du bruger for mange penge, det vil vi ikke have. Næste gang du er ude at rejse, skal du bo noget billigere! Så vidste man, hvad man havde at rette sig efter. Det var bureaukratisk, det var besværligt, men det var faktisk ret fornuftigt.

Det firma benyttede sig altså af den metode, som man kan sige er den fornuftige og den påholdne, nemlig at man kun får de udgifter refunderet, som man faktisk har som merudgifter, fordi man er på rejse. Et konkurrerende firma havde valgt en anden løsning. De havde valgt et sige: Vi vil ikke have det her bureaukrati, vi sætter et standardbeløb af, som alle kan bruge, og så længe de holder sig inden for den ramme, så blander vi os ikke i mere.

Nogle år efter at jeg havde været på en af mine første rejser, fik jeg en ny kollega, som kom fra det firma, som brugte standardsatserne, og han forklarede mig med stolthed i stemmen, at han havde sparet sammen til en splinterny Volvo ved simpelt hen at bo på vandrerhjem i stedet for at bo på hotel, hver gang han havde været ude at rejse på firmaets regning. Sådan blev det simpelt hen organiseret. Forargelsen var selvfølgelig temmelig stor, men personen havde fået sin Volvo og fået den retmæssigt; der var overhovedet ikke noget at raffe om, tingene var gået rigtigt til.

Jeg synes, at ethvert forsøg på at rette op på den slags misbrug skal hilses velkommen. Grundprincipperne for den skattefri rejsegodtgørelse er selvfølgelig, at merudgifter skal dækkes, men så heller ikke mere.

Det, man kan se har været grundlaget for det lovforslag, vi behandler i dag, er, at der har været mange forskellige ordninger, og mange grupper har været hos Skatteministeriet og fortælle om lige præcis, hvor forfærdeligt de har

det, og hvor store udgifter de har. Og det afspejler jo så måske, at nogle af niveauerne er blevet lidt vel høje. Men der er skabt lighed mellem offentligt og privat ansatte, der er skabt en forenkling, og der er kommet klare retningslinjer, og det synes jeg vi i hvert fald så vidt, så langt skal være glade for.

Man kan selvfølgelig sige, at det har taget for lang tid, men der har været brobissesagen, og der har været andre sager, der har været andre grupper, som både har besøgt Skatteudvalget og været hos os enkeltvis: stewardesserne, kabinpersonalet osv. Men jeg synes nok, at den alliance, der har været mellem vognmændene og eksportchaufførerne i den aktuelle blokade, vi har talt meget om her i dag, har været meget tydelig, og den har været meget illustrativ. Den har forklaret os, hvad det er for nogle alliancer, der af og til kan være i den højt besungne danske model, hvor arbejdsmarkedets parter selv ordner deres forhold. De kan i virkeligheden tage resten af samfundet som gidsler, for de har en fælles interesse i, at fradragsordningerne bliver så gunstige som muligt. Det skal jeg ikke bebrejde dem, for det er os selv, der har lavet reglerne, så de animerer til den slags udnyttelser.

Fra radikal side er vi glade for, at forslaget er kommet så langt, som det er nu. Vi ser også frem til kulegravningen, og vi ser fuldstændig lidenskabsløst på, at der måske skal være nogle takster, der bliver ændret, også gerne nogle, der bliver sat ned, men allerhelst så vi hele systemet afskaffet og erstattet med et, der afspejlede de reelle udgifter, man har, når man er på rejse.

Frank Aaen (EL):

Den problemstilling, vi har fat i i dag, er i virkeligheden kun én af de utallige, hvor nogle grupper med politisk hjælp har fået indført nogle særregler. Det er fordele, der er lavet til nogle udvalgte, de fungerer på en måde, så ingen kan se det, de er aldrig opført på nogen finanslov, og det er på skatteydernes bekostning. Det gælder, når det over en nat blev besluttet, at landbruget kunne vente trekvart år med at indbetale moms: Det var en kassekredit til en værdi af flere hundrede millioner kroner fra skatteyderne til landbruget, uden at det kom frem i lyset, uden at det står på nogen finanslov.

Det gælder, når funktionærer i fagbevægelsen på mystisk vis har fået en særregel om et særligt fradrag, når de passede deres arbejde, og det gælder, når flyselskaberne har holdt flypersona-

let nede i løn, mens der er ydet store løntilskud fra skatteyderne.

Sådan er det, og man kunne blive ved med at remse forskellige typer af mærkelige ordninger op. Det, vi taler om, er en lille del af et stort kompleks, der i øvrigt i almindelighed er mest til fordel for de rigeste i samfundet. Jo rigere, jo større boligtilskud via rentefradraget, jo rigere, jo større tilskud til pensionsopsparingen, jo større virksomhed, jo større tilskud via den gratis kassekredit, man har, fordi man kan vente med at indbetale skatter og afgifter.

Det er en lang række af ordninger, der systematisk lader pengene fosse ud af statskassen, formentlig i størrelsesordenen 100 mia. kr. om året. Og læg så mærke til, at hver eneste gang vi taler om skattefradrag her i Folketingssalen, så er det Venstre og De Konservative, der står i spidsen for at forsvare fradragene, fordi de selvfølgelig udmærket ved, at fradrag er til størst fordel for de bedst stillede her i samfundet.

Erhvervtilskud kan V og K ikke lide; de snakker om fradrag, fordi de har den fordel, at man ikke kan få øje på dem. Og når vi i denne omgang ser så stor begejstring for fradrag fra V's og K's side, så er det, fordi arbejdsgiverne så slipper for at betale. Der er ingen som helst mystik over det, og der er i øvrigt ikke nogen som helst særlig dybfølt kærlighed over for hverken brobisser eller chauffører, men over for nogle urimeligheder i skattesystemet, som er meget værre på andre punkter.

Når vi taler om denne her skattefri godtgørelse ved rejser, så er det særlig besværligt. For her har vi to normalt modstående grupper, lønmodtagere og arbejdsgivere, som i fællesskab er blevet enige om at sende en regning til skatteyderne. Det er jo derfor, chauffører og vognmænd stod sammen i den her konflikt. Vores principielle synspunkt er, at det må være arbejdsgiverne, der betaler de reelle udgifter ved at have ansatte på rejse i udlandet.

Vi erkender gerne, at det vil tage nogen tid at ændre systemet, og vi vil også gerne være med til at vedtage det lovforslag, der er fremsat her for at ligestille grupper, for at fjerne de største uforståelige forskelle i reglerne. Vi støtter også den redegørelse, der er lavet for at komme endnu tættere på retfærdighed, og vil i den forbindelse igen udtrykke glæde over hr. Flemming Hansens tilsagn om, at vi også skal se på de selvstændiges muligheder for at få skattefradrag via virksomhedernes skatteregnskaber, når de rejser til udlandet.

Så vil jeg også gerne sige noget i forlængelse af det, fru Elisabeth Arnold sagde før. Når der tales om ligestilling mellem vidt forskellige grupper, så er der altså ikke kun tale om store forskelle mellem faggrupper. Der er jo endnu større forskelle mellem forskellige grupper inden for samme faggruppe. Ligestilling kan man ikke klare ved at have en eller anden bureaukrat, undskyld mig ordet, ovre i Skatteministeriet til at fastsætte en eller anden takst. Det kan ikke lade sig gøre.

Den eneste vej til at få sikkerhed for, at det er reelle merudgifter, det drejer sig om, er ved igen at gøre det til et forhold mellem lønmodtageren, der har merudgiften, og arbejdsgiveren, der skal betale. Først dér får vi sikkerhed for retfærdighed og ikke gennem et eller andet takstsystem via skattelovgivningen.

Vi kan altså støtte lovforslag nr. L 99, men ikke lovforslag nr. L 100. Vi vil gerne gå ind i sagen igen, når vi har fået kulegravningen, og som sagt bør der på sigt ske en afvikling af de her fradrag, så arbejdsgiverne kommer til at betale de udgifter, de skal betale.

Sonja Albrink (CD):

Når man bliver udsat for begivenheder som dem, vi lige har været vidne til, er det klart og vigtigt, at man ikke lader følelserne løbe af med sig, så de står i vejen for en rimelig løsning. Men jeg vil også gerne på CD's vegne sige, at vi tager afstand fra den blokade. Det er ikke med den slags metoder, der skabes politiske resultater. Chaufførerne skal huske, at de som alle andre har mulighed for at tale deres sag over for politikerne, vel at mærke uden – og jeg vil gerne understrege uden – at gribe til en sådan helt uantagelig metode som den at lave en blokade. Det rammer alle mulige uskyldige og holder faktisk politikerne som en slags gidsler.

Når det så er sagt, vil jeg gerne kvittere ved at sige, at CD går ind for rimelige løsninger. Chaufførerne har nøjagtig samme krav som andre på en rimelig behandling, og det er, hvad regeringen lægger op til med sit forslag. Det er vi tilfredse med i CD. Der skal være klare og rimelige regler på dette område.

Vi støtter også ligestilling af privat og offentligt ansatte, men ligestilling af alle erhverv er en anden sag. Ligestilling i sig selv tager nemlig ikke hensyn til, hvilke merudgifter man faktisk har. Hvis man vælger højeste fællesnævner, får nogle for meget, og vælger man laveste fællesnævner, får nogle for lidt.

CD kan ikke støtte Fremskridtspartiets forslag, da det jo netop ikke tager dette hensyn. Vi foretrækker som sagt det forslag, som regeringen er kommet med. Det tager i højere grad udgangspunkt i lovens formål og holder netop fast i, at fradrag gives i forhold til de merudgifter, man har, når man er ude at rejse.

Poul Nødgaard (DF):

Regeringens forslag har det formål at skulle løse langtursschaufførernes problemer omkring størrelsen af den skattefrie rejsegodtgørelse. Så har der i dag været en stor diskussion om det her forslag; det ser vi i dag – nogle påstår, man ikke ser det. Man ser det, fordi der har været al den uro, og det tror jeg er rigtigt, men den socialdemokratiske ordfører siger, at det alligevel ville være kommet til behandling her og nu. Det tror jeg ikke rigtig på.

Men målsætningen er så en mindre forhøjelse af fradraget, som det fremgår, op til 250 kr. pr. dag. Men så er det, vi i Dansk Folkeparti forstår, at skatteministeren inden den 1. april vil se nærmere på problemerne. Jamen det forlyder også, at ministeren ikke har planer om at ændre i størrelsen af fradraget. Og det tror jeg er noget meget centralt – det var det også i en artikel, jeg tror, det var i Det Fri Aktuelt – og det er derfor nærliggende, at ministeren, når nu der skal rundes af her, svarer hele Folketinget på: Hvad er det så, ministeren vil, hvis ikke det er at foretage en eventuel korrektion? Jeg forstår det nærmest sådan, at de 250 kr. er sådan en slags accontohistorie, indtil man den 1. april ser, hvordan det hele har udviklet sig.

Men når det er sagt, vil jeg sige, at retfærdighed jo sådan set altid er det, vi her i Folketinget skal prøve at yde, og dér kan man nok stille sig selv spørgsmålet, om det her lovforslag lever op til det. Jeg ved ikke, om ministeren i dag har nået at se et brev fra Dansk Metal – det har jeg i hvert fald fået. Jeg må tro på det, der står i det. Jeg går ikke ud fra, man sender et brev ud, der er utroværdigt. Nu kan jeg se, at ministeren finder det, det var glimrende. Der står noget om, at den såkaldte 60-dages-regel vil ramme mange af deres medlemmer, bl.a. rejsemontører, særdeles hårdt.

Så er der et eller andet indre ur i mig, der siger, at hvis vi nu laver en lovgivning her i løbet af ugen – jeg forstår nærmest, det skal hastes igennem Folketinget, det her – som så betyder, at der er andre grupper i det danske samfund, som bliver utrolig kede af det, jamen

så kan vi jo nå til, at andre grupper, der eventuelt bliver hårdt ramt af lovforslaget, selv om der er nogle overgangsregler i det, kan lave den samme ballade én gang til. Og så må man selvfølgelig håbe, at det ikke er lønmodtagergrupper, som på så stærk vis, som chaufførerne har kunnet det, vil lamme hele det danske samfund.

Derfor vil Dansk Folkeparti under udvalgsarbejdet have konsekvenserne belyst, så vi ikke får en lang række utilfredse borgere.

Af det, jeg har fremført, synes med al tydelighed at fremgå, at Dansk Folkeparti er betænkelig ved lovforslagene, fordi vi er af den opfattelse, at det ikke er tilbunds gående lovforslag, der er tale om, der én gang for alle cementerer, hvorledes alle samfundsgrupper skal behandles, når vi netop taler om rejsegodtgørelse for fravær fra hjemmet.

Jeg tror, at disse regler trænger til en total kulegravning – og det er forslaget faktisk ikke udtryk for – og frem for alt at der også sker en tilbørlig hensyntagen til de ting, der fremkommer fra de relevante organisationer. Kun derved skaber vi ro i Danmark, og netop ro på arbejdsmarkedet og på arbejdspladserne til gavn for dansk erhvervsliv er og bliver noget bærende for Danmark.

Jeg håber, ministeren vil forstå det budskab, jeg i hvert fald har forsøgt at komme frem med, og vise forståelse for, at dansk erhvervsliv gennem dygtige medarbejdere fortsat skal sikre et godt vækstsamfund.

Nu er det selvfølgelig måske ikke ligefrem op til ministeren at afgøre, hvor hurtigt forslagene skal igennem Folketinget, men jeg ser på ugeplanen, at der er lagt op til, at der skal være en eventuel tredje behandling på fredag. Det er jeg utrolig betænkelig ved, for jeg kan ikke forestille mig, selv om embedsmændene og ministeren vil arbejde i døgndrift, at man kan komme til bunds i alle de detaljer, der er i forbindelse med den her lovgivning.

Derfor synes jeg, det kan blive spændende at se, hvordan de kommende dage udvikler sig, men uanset om det her forslag vedtages på fredag, eller det vedtages sidste mødedag før jul, skal det først have virkning fra den 1. januar 1997, så jeg kan ikke se, der kan være de store problemer i at tænke os godt om og eventuelt få det helt rigtige lovforslag skruet sammen.

Anden næstformand (Henning Grove):
Ordføreren for forslagsstillerne til lovforslag nr. L 100 (om ændring af ligningsloven og statskatteloven), hr. Kim Behnke, har ordet.

Kim Behnke (FP):

Da Ligningsrådet for et år siden afsagde sin kendelse og meddelte, at man havde tænkt sig, at fra den 1. januar 1997 ville en lang række gældende refusionssatser enten helt bortfalde eller blive ændret, så var reaktionen der prompte: Uanset om det var vognmænd, handelsrejsende eller andre erhvervsgrupper, der blev berørt, henvendte de sig til folketingsmedlemmerne og via Folketingets udvalg til ministre, og det løfte, der på daværende tidspunkt blev afgivet af skatteministeren, var meget klart:

Ministeren ville sørge for, at der kom en samlet løsning. Og det var jo det, der fik alle til at sove roligt om natten, indtil vi kom så tæt op under årsskiftet, som tilfældet var, da konflikten brød ud og chaufførerne tog sagen i deres egne hænder og lavede blokeringerne.

Fremskridtspartiet mener ikke, at det er den rigtige måde at agere på. Vi er fuldstændig enige i de politiske krav, som chaufførerne havde og fortsat har, men vi mener ikke, fremgangsmåden var den rigtige. Derfor var det også sådan, at på et møde mellem Fremskridtspartiet og repræsentanter for chaufførerne i torsdags var vores klare og utvetydige budskab til dem: Se at komme i gang med at køre igen. Det hjælper ikke noget at fortsætte med blokeringerne. Sagen er forelagt i Folketinget. Politikerne har forstået budskabet. Nu mangler vi så blot at få en fornuftig lovgivning på plads.

Det forslag, som skatteministeren har fremsat her i dag, har den konsekvens, at det stadig væk er Ligningsrådet, der træffer afgørelserne, og det vil sige – uanset hvilke beløb der er blevet nævnt under debatten her i dag – at så har Ligningsrådet den mulighed, at de kan se bort fra de synspunkter, der er blevet tilkendegivet her i Folketingssalen.

Ligningsrådet kan altså i modstrid med de synspunkter, partierne har haft i dag, vælge at sætte satser, der både er lavere og højere. Og da Ligningsrådet én gang har tilkendegivet, hvad de mener, nemlig at satserne generelt skal sættes ned, ja, så er det vores opfattelse, at det er forkert fortsat at lade Ligningsrådet træffe disse afgørelser.

Efter vores opfattelse bør det være sådan, at Folketingets medlemmer og partier påtager sig ansvaret for at fastsætte disse refusionsbeløb. Derfor er det det ene element i Fremskridtspartiets lovforslag, at Folketinget tager den kompetence tilbage og ikke, som det er tilfældet nu, har den liggende i Ligningsrådet.

I øvrigt er der jo altså også det misforhold, at for nogle erhvervsgruppers vedkommende, nemlig de offentligt ansatte, er det sådan, at det er Finansministeriet, der i form af nogle særlige takster afgør, hvad refusionsordningerne er for dem, hvorimod Ligningsrådet jo så altså har en særlig kompetence over for de skattemæssige forhold for privatansatte; det er endnu et godt argument for, at det er Folketinget, der skal fastsætte satserne, så man ikke har to forskellige steder, hvor disse satser afgøres.

Men disse satser har jo også i dagens debat været udsat for misfortolkning og misbrug i den grad. Det er tydeligt, at de politikere, som har det samfundssyn, at desto flere penge der ligger i de offentlige kasser, jo bedre, er de politikere, som har sværest ved at forstå, hvorfor de berørte erhvervsgrupper, aktuelt chaufførerne, brokker sig. De pågældende politikere kan slet ikke forstå, at når man sætter sig bag rattet i en lastvogn og kører sydpå med danske eksportartikler, så opstår der undervejs en lang række udgifter, som det ville være helt urimeligt at man skulle afholde af sin egen løn.

Der er altså tale om, at når man kommer hjem og kan konstatere, at man har haft nogle udgifter, så kan man få disse udgifter refunderet. Og med et bureaukratisk samfundssyn er konklusionen selvfølgelig: Jamen så må man bare have nogle bilag med hjem. Sådan er virkeligheden ikke. Chaufførerne er tvunget til at befinde sig på et europæisk motorvejsnet, hvor der er en lang række udgifter, som man ikke får bilag med hjem for. Og derfor er det nødvendigt, at der stilles et beløb til rådighed, et beløb, som chauffører og andre har mulighed for at få skattefrit.

Løsningen for skatteministeren er så: Lad det dog være en del af overenskomsten, så kan arbejdsgiverne udbetale det som overenskomstmæssig løn, som så er tilpas meget højere til, at chaufførerne selv kan afholde disse udgifter. Jeg kan godt forstå, at skatteministeren har det synspunkt, og finansministeren ville antagelig have det samme synspunkt, al den stund det jo så betyder, at der kan blive tale om op til 62 pct. beskætning af nogle penge, der skal udbetales, blot for at manden eller damen bag rattet har nogle penge til at købe lidt mad for, til at gå på toilet og få bad for, osv.

Det er jo fuldstændig absurd, medmindre man altså ønsker at få flere skattepenge i statskassen. Vi er nogle, der har det synspunkt, at der er rigeligt med skattepenge i statskassen;

der er faktisk for mange. Vi bør lade være med at opkræve så mange og så høje skatter, som vi gør i øjeblikket, og derfor er det vores opfattelse, at de udgifter, som folk rent faktisk har, skal de skattefrit have refunderet, uden at der skal betales 62 pct. eller endnu højere marginalskat af de pågældende beløb.

Problemet ved det forslag, som skatteministeren har lagt frem, er, at det skaber en række problemer for forskellige erhvervsgrupper, som endnu ikke har aktioneret.

Vi håber heller ikke, at de pågældende griber til aktioner, for blandt dem er f.eks. luftfartens kabinepersonale m.fl. Hvis de beslutter sig for, at de i udfredshed med skatteministerens forslag nedlægger arbejdet, så får vi igen det problem, at infrastrukturen bliver blokeret. Det vil så være luftfarten, som bliver berørt.

Vi har de handelsrejsende; dem er der jo ikke så mange af, dem er der jo ikke så mange stemmer i, så dem er man ligeglad med. Men Fremskridtspartiet føler sig forpligtet til alligevel at sige, at denne erhvervsgruppe, som hver eneste dag tilbagelægger tusinder af kilometer på de danske landeveje, gør en så samfundsgavnlig og nyttig indsats, at vi også skal påskønne det og erkende, at de altså har nogle udgifter undervejs i løbet af deres arbejdsdag.

Det kan være til et enkelt måltid eller mere. De udgifter har de ikke nødvendigvis kvitteringer for, og derfor skal vi kunne fastholde de regler, der hele tiden har været gældende, indtil Ligningsrådet greb ind; nemlig de regler, der siger, at de har et beløb, som de skattefrit kan få godtgjort.

Det er da muligt, at fru Elisabeth Arnold har ret i, at der er nogle mennesker, som er i stand til ud af dette beløb så at lægge lidt penge til side, og at de penge, de så lægger til side, bruger de til private formål. Jo, bevares, det er muligt.

Men da er Fremskridtspartiets opfattelse, at i stedet for, at vi i Folketinget forsøger at lave millimeterretfærdig lovgivning med deraf følgende bureaukrati både for borgere og for statskatteadministrationen og for de lokale skatteadministratorer, så er det bedre, at vi sætter et fast beløb vel vidende, at for nogle mennesker vil det være sådan, at det knap nok rækker til de udgifter, de rent faktisk har haft, mens det for andre vil være sådan, at de kan lægge lidt til side.

De kan måske tage en lille gave med hjem til deres barn eller andre ting, når de har været på udenlandsrejse. Det har vi ikke noget imod, og

vi mener heller ikke, at vi misundeligt skal pege fingre ad dem og kræve, at hvis de ikke har bilag for tingene, ja, så kan de ikke få de pågældende godtgørelser.

Hvor stort skal det beløb så være? Ja, det er jo lidt problematisk at finde frem til, hvad der er det rigtige beløb, al den stund skatteministeren har erkendt, at det forslag, skatteministeren er kommet med, er udtryk for et skøn. Ja, men nærmere kan vi jo ikke komme det, for det er sådan, at forholdene er forskellige.

Den langturschauffør, der har en rute, der går Tyskland-Holland-Belgien-Frankrig, har andre udgifter end den, der går Tyskland-Østrig-Italien osv. Derfor er det meningsløst, at vi sætter os det mål at finde frem til det rigtige beløb. Det rigtige beløb findes antagelig ikke, og derfor er Fremskridtspartiets forslag jo også udtryk for et skøn, men vel at mærke et skøn, som kunne indeholde alle berørte erhvervsgrupper, og så vi har en ligestilling.

Særligt er det vigtigt, at der sker en ligestilling i forhold til de mange offentligt ansatte, herunder folketingsmedlemmer, herunder folk ansat i centraladministrationen, som jo ikke har nogen problemer med at skaffe bilag fra dyre hoteller, fra dyre restauranter og for andre opholdsudgifter, når de er af sted, og som på grundlag af, at de har de mange bilag, er i stand til at få nok så mange penge refunderet.

Bevares, der er ikke tale om, at man så har et overskud på disse bilag, men til gengæld har man jo levet nok så luksuriøst, mens man har været af sted, hvorimod eksportchaufføren, der sover i lastvognens førerhus, og som spiser mad fremstillet på en lille primus inde i kabinen, ingen bilag har og så ikke får refusion. Det er et urimeligt og uretfærdigt system, som vi i Fremskridtspartiet ikke sympatiserer med.

Vores konklusion på de to lovforslag er selvfølgelig, at vi støtter vores eget.

Vi kan ikke støtte skatteministerens forslag. Vi mener, skatteministerens forslag skaber flere problemer, end det løser.

Når hr. Buksti var utilfreds med nogle af bemærkningerne i Fremskridtspartiets forslag til at løse chaufførernes konflikt, så er det, fordi Fremskridtspartiets forslag blev indleveret på et tidspunkt, hvor regeringen ikke havde noget forslag på bordet endnu, hvor regeringen havde nogle løse formuleringer og håb om, at chaufførerne ville gå i arbejde. Fremskridtspartiet følte en parlamentarisk forpligtelse til at lægge et forslag på bordet, og det håber vi selvfølgelig vil nyde fremme.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Der er en ting, der undrer mig lidt ved hr. Kim Behnkes lange beskrivelse af den store vise retfærdighed i det forslag, som hr. Kim Behnke har fremsat.

Ville det ikke passe bedre med Fremskridtspartiets sædvanlige linje, hvis man blot sagde: Alle disse mellemregninger springer vi over. Dette er en sag mellem arbejdsgiver og arbejdstager. Skattevæsenet skal overhovedet ikke inddrages i det. Ville det ikke være det enkleste?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Hr. Kim Behnke må meget undskylde, men jeg kan altså ikke dy mig.

Hvordan kan det være, at Fremskridtspartiet i bemærkningerne kan henvise til regeringens forslag, som ikke løser nogle problemer, når det er sådan, at hr. Kim Behnke selv heroppefra siger, at det ikke forelå, dengang Fremskridtspartiet fremsatte sit forslag?

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Til hr. Buksti: Det forslag, vi henviser til, er det forslag, som ministeren behændigt havde uddelt til pressen, mens Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg sad og havde møde med ministeren, uden at vi på det møde kunne få forslaget.

På det tidspunkt, hvor Fremskridtspartiets forslag blev indleveret, forelå der ikke noget lovforslag fra ministeren. Der lå en løs skitse, som blev runddelt behændigt til pressen.

Og så til fru Elisabeth Arnold: Det allerbedste ville være, om danske lønmodtagere havde så rimelig en beskatning, at de følte, at de udgifter, de måtte have til toiletbesøg og andre ting, når de var ude at rejse, ikke betød noget; de afholdt dem selv af egen lomme. Bevares, det er der ikke flertal for her i Folketinget.

Den næste mulighed er, at arbejdsgiveren refunderer de udgifter, men så skal det altså ikke ske ved, at det inddrages i overenskomstforhandlingerne, hvorved der skal betales op til 62 pct. skat af pengene. Så skal det være sådan, at arbejdsgiveren har mulighed for at afholde det som en driftsudgift.

Og så er vi tilbage i problemstillingen. Uha, så er det jo ubeskattede midler, og så er det jo andre skatteydere, der kommer til at betale, osv. Rent vrøvl, det er refusion af afholdte udgifter, og hvis ikke man har bilag, ja, så er der en fast takst.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg skal ikke trætte med et langt indlæg. Der har været mange både seriøse – dem har der nu ikke været så voldsomt mange af – og mange useriøse indlæg, som jeg vil afstå fra at kommentere ved denne her lejlighed.

Jeg skal selvfølgelig starte med at takke for den overvejende positive modtagelse af forslaget. Jeg er også blevet stillet visse spørgsmål, som jeg vil svare på.

For det første hersker der jo ingen tvivl om, at jeg fuldt og helt vedkender mig aftalen med SF om at foretage den såkaldte undersøgelse, og jeg vil også sørge for, at den bliver indskrevet i til lægsbetænkningen som aftalt.

Jeg kan også meddele, at jeg meget gerne vil arbejde for at ligestille relevante grupper, hvad angår overgangsregler i forbindelse med selve lovforslagets iværksættelse – rimelige overgangsregler vil jeg godt arbejde for. Jeg vil dog med hensyn til hele temaet her gøre opmærksom på, at jeg har siddet og noteret, hvor mange forskellige måder man kunne opfatte lighed på, og det er faktisk blevet til ikke så få.

Der er nogle, der mener, det er samme beløb for alle. Det ligger faktisk også i Fremskridtspartiets forslag. Der er nogle, der foreslår, at det skal være samme beløb, dog i forhold til, hvilke omkostninger man har haft. Der er også nogle, der mener, at lighed svarer til, at der skal være samme godtgørelse som i udlandet. Det element har jeg også hørt. Og så har jeg også hørt – det var også hr. Kim Behnke, der var inde på det – at temaet åbenbart skulle være, at hvis en gruppe er særlig samfundsgavnlig, så skal den også have en særlig præmie for det.

Så jeg vil bare sige – ikke for at starte en ny debat, men bare sige i al mindelighed – at begreberne ligestilling og lighed er utrolig diffuse, når man går ned og ser på de konkrete problemstillinger. Og jeg vil sige, at de overfladiske tilkendegivelser, der har været vedrørende lighed, kan ikke bruges til noget.

Det gælder også hr. Peter Brixtoftes tilkendegivelse: at han på et tidligt tidspunkt har meldt ud med 420 kr. Når han så blev spurgt, viste det sig, at han bare har meldt ud på et tidligt tidspunkt, at der skal være lighed mellem de forskellige grupper. Det skulle vi andre så fortolke som 420 kr. Det er næsten for meget, men nu har jeg konstateret, at der bare er blevet sagt lighed på et eller andet tidspunkt. Det er jo et fuldstændig tomt begreb, og det kan ikke bruges til noget som helst.

Vi må selvfølgelig gå til værks konkret, og det vil vi gøre med den pågældende analyse. Jeg vil om den pågældende analyse sige, at den efter min opfattelse skal dokumentere, hvor vanskelige problemstillinger er, når man vil snakke lighed i de her mere forenkledte versioner, men den skal vise, at der med lovforslaget efter min opfattelse er foretaget en rimelig og fair behandling af de forskellige grupper under hensyntagen til deres forskellige forhold.

Hr. Poul Nødgaard spørger meget om, hvad denne undersøgelse skal bruges til. Den skal bruges til at beskrive de forskellige gruppers omkostningsforhold og de forskellige godtgørelser, der så kan tildeles de pågældende. Og det er såmænd et udmærket formål, som jeg sagtens kan se en god grund til at få udført.

Hr. Kim Behnke har misforstået en hel del af de her ting. Jeg tror ikke rigtig, hr. Kim Behnke har sat sig ordentligt ind i lovforslaget – muligvis i sit eget, men ikke i det her. Der er nogle misforståelser vedrørende offentlig/privat, som jeg vil bede hr. Behnke om at få fjernet, inden han går videre med det her arbejde i forbindelse med lovforslaget.

I øvrigt skal jeg love en hurtig og beredvillig aktion i forbindelse med udvalgsbehandlingen. Det er jo netop sådan, at vi, som flere har været inde på, igennem et helt år efterhånden har arbejdet seriøst med de forskellige gruppers omkostningsforhold. Og det er altså det, der gør, at jeg vil kunne være i stand til at levere en analyse rimelig hurtigt, og vi kan også beredvilligt forsyne udvalget med en række oplysninger inden for den planlagte udvalgsbehandlingstid.

Så vil jeg slutte af med at sige, at det er en kendsgerning, som ingen kan komme uden om, at denne ulovlige konflikt blev bragt til en meget hurtig standsning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Henning Grove):
Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen,
onsdag den 4. december 1996, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til
den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 19.32
